

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Faiveley Transport Plzeň s.r.o.**, se sídlem Areál společnosti DIOSS NÝŘANY a.s., Nýřany 1238, zast. JUDr. Jiřím Dvořákem, advokátem se sídlem Hálkova 24, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 9. 2010, č. j. 57 Ca 44/2009-72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobci **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í

Výše označeným rozsudkem krajského soudu byla zrušena rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2009, č. j. 3170/09-1300-401706 a č. j. 3171/09-1300-401706. Těmito rozhodnutími žalovaný změnil rozhodnutí správce daně I. stupně, a to platební výměry na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen 2007 a duben 2007. V rozsudku Krajský soud v Plzni (dále jen krajský soud) nepřisvědčil názoru stěžovatele, že žalobce vystupuje jednak jako subjekt poskytující služby svým jménem a na svůj účet, neboť podle smlouvy provozuje skladové hospodářství a další úkony nezbytné s přijetím, vyskladněním a odesláním zboží, které přijímá na svůj sklad, a vykonává je tedy svým jménem, a jednak jako subjekt vystupující jménem a na účet zájemce, když objednává a přebírá díly, přebírá a kontroluje hotové výrobky a zajišťuje jejich odeslání ke konečným zákazníkům, z čehož žalovaný dovodil, že činnost žalobce nelze považovat za jedno poskytované plnění v podobě logistické služby, a proto se v daném případě jedná jak o poskytování služby

s místem plnění v tuzemsku podle § 9 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, tak o poskytování služby s místem plnění v jiném členském státě podle § 10 odst. 12 a odst. 13 zákona o dani z přidané hodnoty. Krajský soud konstatoval, že spornou otázkou bylo, zda plnění poskytovaná žalobcem, zjednodušeně označená jako plnění skladovací a plnění logistické, jsou jednou službou nebo dvěma službami, přičemž dospěl k závěru, že obě plnění jsou v dané věci tak těsně spojena, že z ekonomického hlediska objektivně tvoří celek, jehož rozdělení by mělo umělou povahu. Krajský soud uvedl, že pro společnost FTL je přínosné toliko komplexní plnění. Společnost FTL u žalobce objednala jak plnění logistické, tak plnění skladovací, avšak cílem této objednávky nebyl zvláštní zájem spol. FTL na skladování a zvláštní zájem na logistických službách. Právě vzájemná provázanost plnění skladovacího a plnění logistického přinášela společnosti FTL sledovaný efekt, tj. možnost realizovat předmět své ekonomické činnosti. Krajský soud uzavřel, že z pohledu zákona o dani z přidané hodnoty tak byla žalobcem poskytnuta společnosti FTL toliko jedna služba. Žalovaný tudíž pochybil, pokud dospěl k opačnému závěru, že žalobcem byly poskytnuty dvě od sebe oddělené služby a z uvedeného důvodu jsou rozhodnutí žalovaného nezákonná.

S uvedeným názorem se žalovaný (dále jen stěžovatel) neztotožňuje a v podané kasační stížnosti uplatňuje důvod dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Stěžovatel uvádí, že judikaturu Soudního dvora, která je citována v rozsudku, při svém rozhodování akceptoval. Předmětem smlouvy ze dne 1. 12. 2004 uzavřené mezi spol. FTL a žalobcem bylo zabezpečení logistických služeb, přičemž tyto služby zahrnují realizaci dílčích aktivit v procesech nákupu a logistiky při příjmu zboží, řízení skladu a přípravu zboží k odběru dle projektu spol. FTL. Žalobce se zavázal k tomu, že poskytne potřebné skladovací plochy a plochy k přípravě zboží k odběru, kancelářské prostory, potřebné přepravní prostředky a dostatečný počet personálu s odpovídající kvalifikací pro procesy nákupu a logistiky. Dne 8. 10. 2007 byl k této smlouvě uzavřen dodatek č. 3, z něhož vyplývá, že obsahem logistických služeb poskytovaných žalobcem je zajištění dodávek materiálů a polotovarů ze strany spol. FTL ve prospěch subjektu provádějícího výrobu zboží pro společnost FTL, a případně jiným subdodavatelům prací a další technologické toky materiálu a výrobků, a to dle rozsahu a pokynů společnosti FTL atd. Stěžovatel uvádí, že s ohledem na znění rozsudku krajského soudu, jím nikdy nebyl učiněn závěr, že ze strany žalobce bylo uskutečňováno pouze jedno plnění v podobě logistické služby nebo dvě plnění, a to v podobě logistické služby a služby skladovací. Ve svých rozhodnutích stěžovatel uvedl, že logistické služby jsou pojmem obecným, neboť pod něj lze zařadit např. služby skladovací, manipulační, expedici a přepravu, přičemž cílem každého logistického systému je optimalizace a efektivita těchto služeb. Logistika je tedy řízením celého dodavatelského řetězce (např. v oblasti předpovědi poptávky, řízení zásob a nákupu, řízení zákaznického servisu, řízení distribuce, dopravy, skladování), přičemž takovouto činnost žalobce rozhodně nevykonává, neboť v souladu se zněním smlouvy zařizuje na základě pověření různá plnění (např. objednání zboží podle seznamu potřebných dílů či zajištění přepravy jejím jménem a na její účet nebo provádění skladovacích služeb ve svém samostatném středisku). Jako celek z pohledu optimalizace posuzuje logistiku v daném případě společnost, nikoliv však žalobce, který společnosti FTL v rámci tohoto řízeného procesu poskytuje na základě smlouvy různé služby.

Z listin předložených žalobcem v daňovém řízení (objednávky zboží, přepravy, zkoušky funkčnosti či přejímky hotových výrobků a jejich další distribuce) vyplývá, že žalobce vystupuje jednak jako subjekt poskytující služby svým jménem a na svůj účet, neboť podle smlouvy provozuje skladové hospodářství a další úkony nezbytné s přijetím, vyskladněním a odesláním zboží, které přijímá na svůj sklad, a vykonává je tedy svým jménem, a jednak jako subjekt vystupující jménem společnosti FTL a na její účet, když objednává a přebírá díly, přebírá a kontroluje hotové výrobky a zajišťuje přepravu dílů do jím provozovaného skladu a odeslání hotových výrobků ke konečným zákazníkům společnosti FTL. Stěžovatel uvádí, že v souladu s judikaturou Soudního dvora dané služby posuzoval, zda se jedná o dvě nebo několik odlišných plnění nebo o jediné plnění. Charakteristickým prvkem dotčeného smluvního vztahu je tedy jednak skutečnost, že žalobce v rámci dodavatelského řetězce společnosti FTL na základě jejího pověření jejím jménem a na její účet objednává zboží, objednává přepravu, zboží přebírá, kontroluje jej z hlediska kvality a zajišťuje i další úkony a dále skutečnost, že pro společnost FTL zajišťuje provedení a realizaci skladového hospodaření, přičemž tuto činnost již nevykonává jménem a na účet společnosti FTL.

Stěžovatel tedy v daném případě postupoval tak, že jednotlivá plnění, která byla žalobcem poskytována společnosti FTL na základě jejího pověření jejím jménem a na její účet posoudil jako jedno plnění jménem a na účet zájemce a plnění spočívající v poskytování skladovacích a dalších služeb souvisejících jako plnění skladovacích. Navíc je nutno podotknout, že v daném případě, i když je krajským soudem uváděn zájem společnosti na komplexním přijetí služeb ze strany žalobce, je podle charakteristických rysů plnění obtížné určit, které plnění má v tomto případě převažující charakter, neboť charakter poskytovaných plnění není stejný a dané služby jsou poskytovány rovnocenně. Služby poskytované žalobcem také nelze označit jako služby poradenské v oblasti řízení výroby, řízení a kontroly zásob či dopravy, což by se nejbližší blížilo pojmu poskytování logistických služeb, neboť v daném případě žalobce postupuje vždy v souladu s pokyny společnosti FTL.

Stěžovatel má za to, že se krajský soud v rozsudku nevypořádal se skutečnostmi uvedenými ve zrušených rozhodnutích. Dle stěžovatele bylo postupováno v odvolacím řízení v souladu s platnými právními předpisy a byla respektována judikatura Soudního dvora. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stížních námitek vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud ověřil ze spisu následující podstatné skutečnosti.

Společnost FTL jako osoba registrovaná k dani v jiném členském státě uzavřela dne 1. 12. 2004 se žalobcem rámcovou smlouvu o zabezpečení logistických služeb. Dle textu smlouvy žalobce přejal pro objednatele (tj. společnost FTL) provádění logistických služeb,

příčemž se mělo jednat o dílčí aktivity v procesech nákupu a logistiky při příjmu zboží, řízení skladu a přípravu zboží k odběru. Žalobce se za tímto účelem zavázal k poskytnutí potřebných skladovacích prostor a ploch, potřebných dopravních prostředků a dále se zavázal, že zajistí dostatečný počet pracovníků pro uvedené procesy. Ve věci předmětu plnění byla provedena ve smlouvě změna dodatkem č. 3 ze dne 8. 10. 2007, podle níž je obsahem logistických služeb zajištění dodávek materiálu a polotovarů, a to v rozsahu a podle pokynů objednatele (FTL). Dále bylo doplněno, co se rozumí obsahem logistických služeb, a že tyto služby jsou konány jménem a na účet objednatele (FTL). Jak tedy uvedl stěžovatel, z listin předložených žalobcem (objednávky zboží, přepravy, zkoušky funkčnosti a přejímky hotových výrobků a jejich další distribuce) vyplývá, že činnost je realizována tak, že společnost FTL uzavře v tuzemsku smlouvu se společností DIOSS NÝŘANY a.s. (dále jen společnost DIOSS) o zhotovení výrobků a současně se zaváže k dodání potřebných dílů. Žalobce pak společnosti FTL za účelem realizace tohoto plnění poskytuje různé služby. Od společnosti FTL obdrží seznam potřebných dílů, které objedná a zajistí jejich přepravu (dle předložených objednávek většinou z jiných členských států), přičemž uvádí, že díly mají být odeslány k němu do skladu. Na objednávce zboží či přepravy je uveden název společnosti FTL včetně jejich dalších identifikačních znaků a ze jmen zaměstnanců žalobce uvedených na těchto dokladech a jejich kontaktních telefonů lze dovodit, že objednávka dílů byla skutečně realizována jím a dodávku a přepravu hradí společnost FTL. Žalobce zboží ve svém skladu převezme, přetřídí a připraví jej k odeslání společnosti DIOSS, která zhotoví výrobek, přičemž žalobce současně podle typu a rozsahu zakázky objednatele zajistí přepravu dílů ke společnosti DIOSS a přepravu hotových výrobků zpět k sobě do skladu. Společnost FTL následně zboží dodá ke konečnému zákazníkovi, přičemž žalobce zajistí jeho přepravu na uvedené místo, zde však je podle předložených dokladů uveden opět název společnosti FTL a o činnosti žalobce vypovídají uvedená kontaktní jména a telefony jeho pracovníků, kteří přepravu zboží zajišťovali. Dle předložených dokladů je zřejmé, že jak zpracování dílů, tak jejich přepravu opět hradí společnost FTL.

V daném případě nebylo sporu o tom, že žalobce poskytoval souhrnně dvě dílčí plnění, a to: a) v podobě provozování skladového hospodářství a dalších úkonů nezbytných a souvisejících s přijetím, vyskladněním a odesláním zboží, které přijímá na svůj sklad, b) plnění v podobě objednávání a přebírání dílů, přebírání a kontrolování hotových výrobků a zajišťování jejich odeslání ke konečným zákazníkům. Spornou otázkou však bylo, zda plnění logistické a plnění skladovací jsou jednou službou se shodným daňovým režimem, anebo dvěma službami s odlišným daňovým režimem.

Podle ust. § 2 odst. 1 písm. b) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro období roku 2007 (dále jen zákon o dani z přidané hodnoty), je předmětem daně poskytnutí služby za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti, s místem plnění v tuzemsku. Za místo plnění při poskytnutí služby se dle ust. § 9 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty považuje místo, kde má osoba poskytující službu sídlo nebo místo podnikání, popřípadě místo pobytu nebo místo, kde se obvykle zdržuje.

Pokud je podle ustanovení § 10 odst. 13 zákona o dani z přidané hodnoty služba osobou, která jedná jménem a na účet jiné osoby, podle odst. 12 poskytnuta pro osobu registrovanou k dani v jiném členském státě, než ve kterém je místo plnění zajištěné služby nebo zboží dle písm. a) až c), považuje se za místo plnění území členského státu, který vydal daňové identifikační číslo, které tato osoba uvedla pro poskytnutí služby.

Z citovaných ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty lze jinými slovy dovodit, že pokud by se služby českého zprostředkovatele klasifikovaly jako služby poskytované jménem a na účet osoby registrované k dani v jiném členském státě, byl by místem plnění členský stát, který vydal daňové identifikační číslo zahraničnímu dodavateli, který toto číslo poskytl českému zprostředkovateli pro poskytnutí služby. Tyto služby by tak nepodléhaly dani z přidané hodnoty v ČR.

Pokud by se naopak služby poskytované českým zprostředkovatelem nekvalifikovaly jako služby poskytované jménem a na účet jiné osoby, stanovilo by se místo plnění v souladu s § 9 zákona o DPH podle sídla poskytovatele (zprostředkovatele) těchto služeb, tj. v ČR. Český zprostředkovatel by pak byl povinen u výše uvedených služeb uplatnit českou DPH. V případě poskytnutí služby zprostředkování, kdy zprostředkovatel není oprávněn jednat jménem a na účet zastupované osoby, tedy kdy jedná svým jménem a na svůj účet, se místo plnění služby zprostředkování stanoví podle § 9 zákona o dani z přidané hodnoty. V takovém případě je místem plnění sídlo nebo místo podnikání poskytovatele této služby a plátce je vždy povinen uplatnit daň na výstupu při poskytnutí služby.

Z uvedeného vyplývá, že pokud český plátce jedná například na základě smlouvy jménem a na účet osoby registrované k dani v jiném členském státě, to znamená, že účtuje o tomto plnění v účtové třídě č. 3, poskytuje svoji službu bez české daně z přidané hodnoty, a má povinnost vystavit daňový doklad podle § 33 zákona o dani z přidané hodnoty.

Ačkoliv zákon o dani z přidané hodnoty nestanoví kritéria, z nichž by bylo možné jednoznačně pro nyní souzenou věc odvodit, zda se jednalo o dvě služby, tj. o poskytování logistických služeb jménem a na účet společnosti a služeb skladovacích (jménem vlastním), je třeba vyjít především z předmětu a charakteru plnění. Zpravidla se jedná buď o **jednotlivé plnění** – plnění podléhající samostatné daňové povinnosti, nebo o **vícenásobné plnění** – plnění obsahující dva a více komponentů, kdy každý z nich podléhá samostatné daňové povinnosti, a nebo o **složené plnění** – jednotlivá plnění skládající se z více komponentů. Na tomto místě je pro účely souzené věci třeba rovněž připomenout, že jeden ze základních principů konstrukce daně z přidané hodnoty, kterým je **jednotnost poskytnutého plnění**, které by obecně nemělo být v zájmu fungujícího systému DPH uměle děleno, rozvedený např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2007, č. j. 9 Afs 5/2007 - 70, www.nssoud.cz, či v rozsudku Soudního dvora C-41/04 *Levob Verzekeringen* [2005] I-9433, § 30 („Pokud dvě nebo několik dílčích plnění nebo úkonů poskytnutých osobou povinnou k dani průměrnému spotřebiteli je tak těsně spojeno, že z ekonomického hlediska objektivně tvoří celek, jehož rozdělení by mělo umělou povahu, všechna tato dílčí plnění nebo tyto úkony tvoří jediné plnění pro účely uplatnění DPH“). Proto

je nutno smluvní plnění skládající se z několika složek posuzovat z hlediska DPH jako jeden celek, tj. jako dodávku souboru dílčích plnění.

Jak tedy vyplývá ze spisu, je předmětem ekonomické činnosti společnosti FTL, se sídlem ve Spolkové republice Německo, prodej zboží jejím zákazníkům. Vzhledem k tomu, že společnost FTL zbožím nedisponuje, musí nejprve zajistit jeho výrobu. K výrobě využívá společnost DIOSS, se sídlem v ČR. K realizaci ekonomické činnosti společnosti FTL je nutné objednat komponenty nezbytné k výrobě zboží, tyto od dodavatelů někde převzít, zkontrolovat, přetřídit a následně dodat výrobcí. Po výrobě zboží je nutné zboží od výrobce převzít, zkontrolovat, přetřídit a následně dodat zákazníkům. Realizací činností uvedené v předchozích dvou větách pověřila společnost FTL žalobce.

Jakkoli stěžovatel uvádí, že žalobce v rámci dodavatelského řetězce společnosti FTL na základě jejího pověření jejím jménem a na její účet objednává zboží, objednává přepravu, zboží přebírá, kontroluje jej z hlediska kvality a zajišťuje další úkony a dále skutečnost, že pro společnost FTL zajišťuje provedení a realizaci skladového hospodaření, přičemž tuto činnost již nevykonává jménem společnosti FTL, je třeba přisvědčit zhodnocení, jak jej provedl v rozsudku krajský soud.

Především krajský soud zcela případně poukázal na judikaturu Soudního dvora, zejm. na výše cit. rozsudek ze dne 27. 10. 2005 ve věci C-41/04 (Levob) z něhož vyplývá, že pokud je plnění tvořeno souborem dílčích plnění a úkolů, je namístě vzít v úvahu všechny okolnosti, za kterých došlo k dotčenému plnění, za účelem určení, jednak zda se jedná o dvě nebo několik odlišných plnění, nebo o jediné plnění, a jednak zda v posledně uvedeném případě musí být toto jediné plnění kvalifikováno jako poskytnutí služeb.

Krajský soud dále poukázal na bod 21 a 22 rozsudku ze dne 25. 2. 1999 ve věci CPP, C-349/96, z něhož citoval, *„V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že o jediné plnění se jedná zejména v případech, kde je třeba považovat jeden nebo více prvků za plnění hlavní, zatímco naopak, jeden nebo více prvků je třeba považovat za plnění vedlejší, sdílející s hlavním plněním stejný daňový režim (též rozsudek ze dne 15. 5. 2001, Primback, C-34/99, Recueil, s. I-3833, bod 45). Stejně tomu je, pokud dvě nebo více plnění nebo úkonů poskytnutých osobou povinnou k dani průměrnému spotřebiteli je tak těsně spojeno, že objektivně tvoří jediné nerozdělitelné hospodářské plnění, jehož rozdělení by bylo umělé.“* V bodu 30 cit. rozsudku Soudní dvůr uzavřel, že *„článek 2 odst. 1 šesté směrnice je třeba vykládat tak, že pokud dvě nebo několik dílčích plnění nebo úkonů poskytnutých osobou povinnou k dani průměrnému spotřebiteli je tak těsně spojeno, že z ekonomického hlediska objektivně tvoří jeden celek, jehož rozdělení by mělo umělou povahu, všechna tato dílčí plnění nebo tyto úkony tvoří jediné plnění pro účely uplatnění DPH.“*

Ve světle citované judikatury lze v nyní souzené věci použít přístup, jaký zvolil krajský soud při zhodnocení věci; lze tedy konstatovat, že jak plnění logistické, tak plnění skladovací jsou v daném případě tak těsně spojena, že z ekonomického hlediska objektivně tvoří celek, jehož rozdělení by mělo umělou povahu. Společnost FTL totiž skutečně neměla zvláštní zájem na skladování a zvláštní zájem na logistických službách. Naopak ze skutkových okolností daného případu lze dovodit premisu, že plnění skladovací by

společnost FTL za daných podmínek nepožadovala samostatně a bylo pro ni přínosné přijetí toliko komplexního plnění. Pokud by totiž žalobce poskytl společnosti FTL pouze plnění skladovací, nemohla by společnost dostát svým závazkům vůči společnosti DIOSS, neboť by mu nedodala komponenty potřebné pro výrobu zboží, ani vůči svým zákazníkům, kterým by nemohla dodat zboží. Rovněž tak pokud by žalobce poskytl společnosti FTL pouze plnění logistické, nebylo by kde komponenty nezbytné k výrobě zboží a následně vyrobené zboží převzít, zkontrolovat, přetřídit a připravit k expedici konečným zákazníkům. Cílem plnění byl efektivní a plynulý tok komponentů k výrobcí (tj. společnosti DIOSS) a tok zboží k zákazníkům společnosti FTL, přičemž oddělením jednotlivých plnění by došlo ke zmaření tohoto cíle.

V daném případě plnění logistické a plnění skladovací neměla pro společnost FTL samy o sobě samostatnou hodnotu, naopak pouze vzájemná provázanost skladovacího a logistického plnění přinášela společnosti FTL sledovaný efekt, tj. realizaci ekonomické činnosti. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost tvrzená stěžovatelem, že žalobce poskytoval spíše dílčí služby, které lze sice zařadit pod pojem logistika, a to vč. skladování, avšak neřídil celý dodavatelský řetězec v tom smyslu, v jakém je tento pojem obecně chápán. Charakteristickým prvkem dotčeného smluvního vztahu, jak vyplývá z výše cit. smlouvy, totiž bylo, že žalobce zajišťoval objednání a dodání materiálu v množství, sortimentu a čase stanoveném společností FTL, prováděl jménem a na účet této společnosti zkoušky funkčnosti zhotovených výrobků a přejímku těchto výrobků, prováděl konstrukční dohled nad realizací výroby a zajišťoval u vybraných zakázek distribuci výrobků ke konečným odběratelům. Veškerý materiál objednávaný a dodávaný pro realizaci zakázek a hotové výrobky určené pro distribuci k odběratelům pak byly majetkem společnosti FTL a žalobce jej evidoval v systému skladové evidence této společnosti. Pokud by tedy žalobce logistické plnění a plnění skladovací neposkytl v žádané časové návaznosti, společnost FTL by jen stěží mohla řádně a včas plnit své závazky. Lze tedy přisvědčit závěru, k němuž dospěl krajský soud, neboť ze zjištěného skutkového stavu vyplývá, že společnost FTL měla zájem na přijetí komplexního plnění, stejnou váhu a význam pro ni mělo jak plnění logistické, tak plnění skladovací, a pouze a právě jen ve vzájemné spojitosti mohla přinést společnosti FTL sledovaný efekt. Z tohoto pohledu tak byla v daném případě poskytnuta jedna služba obsahující resp. zahrnující dvě dílčí plnění.

Z výše uvedeného lze dovodit, že všechny služby zprostředkování, které jsou poskytovány ve prospěch někoho jiného, pokud nenaplní definici komisionářského vztahu, se klasifikují jako služby poskytované jménem a na účet jiné osoby.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění důvodu kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.), žalobce byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti však neuplatnil, resp. ze spisu nevyplývalo, že by náklady v řízení vynaložil.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 14. října 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně

senátu